

Sygn. akt II Ca 1113/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Wołosowicz SSO Urszula Wynimko
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa L. Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 17 września 2013 r. sygn. akt XI C 713/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II i oddala powództwo oraz zasądza od powoda L. Ł. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.200,19 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 397 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powód L. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1.933,00 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż ustalona i wypłacona przez pozwanego wysokość odszkodowania w części należnej poszkodowanym jest zaniżona, w związku z czym zażądał jej uzupełnienia o kwotę dochodzoną w sprawie. Powód

dodał, że na podstawie umowy cesji z właścicielami auta nabył wierzycelność w postaci prawa do dochodzenia odszkodowania od pozwanego (k. 2-3). Z pozwu i dołączonej do pozwu faktury VAT nr (...) z 18.12.2012 r wynikało, iż dochodzona kwota to różnica należności za naprawę z w/w faktury /3833,58 zł / i franszyzy redukcyjnej – 1000 zł oraz kwoty wypłaconej przez (...) w ramach postępowania likwidacyjnego -900,64 zł .

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego przyznana poszkodowanym w toku postępowania likwidacyjnego kwota odszkodowania w wysokości 900,64 zł (która została wyliczona poprzez odjęcie kwoty franszyzy redukcyjnej od ustalonego odszkodowania w kwocie 1.900,64 zł) jest właściwa (k. 12-14).

Wyrokiem z dnia 17 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku zasądził od pozwanego (...) S A w W. na rzecz powoda L. Ł. kwotę 1.932,94 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 13%, w stosunku rocznym, od dnia 8.04.2013 r. do dnia zapłaty, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 714 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazał wypłacić pozwanemu z rachunku Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Białymstoku kwotę 216,81 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że w dniu 5 listopada 2012 r. S. S. zlecił powodowi prowadzącemu (...) Serwis (...) w H. naprawę pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zakres naprawy wynikał ze zlecenia wykonania usługi nr (...) z dnia 5 listopada 2012 r. oraz wystawionej przez powoda za wykonanie naprawy faktury VAT nr (...) z dnia 6 listopada 2012 r. na kwotę 1.434,84 zł (akta szkody). Po wydaniu pojazdu, w dniu 12 listopada 2012 r. - z winy powoda, który w niewłaściwy sposób zamontował w aucie zestaw napędu rozrządu – pojazd uległ awarii. Samochód ponownie został przyjęty do naprawy (w ramach gwarancji) i z tego tytułu została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 18 grudnia 2012 r. na kwotę 3.833,58 zł. Powód związany był z pozwanym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy potwierdzoną polisą (...) z dnia 7 września 2012 r. z okresem odpowiedzialności od dnia 8 września 2012 r. do dnia 7 września 2013 r. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany sporządził kalkulację naprawy auta na kwotę 1.900,64 zł i z uwagi na ustaloną w umowie franszyzę redukcyjną w wysokości 10% nie mniejszą jednak niż 1.000,00 zł wypłacił S. S. kwotę 900,64 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że powyżej ustalony stan faktyczny nie był sporny, natomiast strony prezentowały sprzeczne stanowiska co do wysokości należnego powodowi odszkodowania. Pozwany twierdził bowiem, że przyjęcie przez niego odpowiedzialności za szkodę dotyczyć może jedynie skutków lub elementów nie objętych rękojmią warsztatu.

Sąd I Instancji wskazał na treść art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Oznacza to, że – w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – o istnieniu obowiązku wypłacenia przez ubezpieczyciela odszkodowania decyduje okoliczność, iż na ubezpieczającym (ubezpieczonym) ciąży obowiązek zapłaty odszkodowania osobie trzeciej wskutek nastąpienia określonych w umowie zdarzeń. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę w takim zakresie, w jakim ponosi ją sam ubezpieczający (ubezpieczony). W ocenie Sądu Rejonowego podstawę odpowiedzialności przedsiębiorcy, z którym pozwany zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, stanowi art. 471 k.c. Stwierdzenie odpowiedzialności ubezpieczonego wymaga zatem ustalenia niewykonania lub niewłaściwego wykonania przezeń zobowiązania, powstania szkody oraz łączącego powyższe adekwatnego związku przyczynowego. Ciężar wykazania powyższych okoliczności – zgodnie z art. 6 k.c. – obciąża powoda.

Wobec rozbieżnych stanowisk stron Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki i oceny pojazdów samochodowych oraz maszyn – J. W. (k. 50-60). Biegły – po ustaleniu zakresu naprawy auta objętego pierwszą fakturą (tj. z dnia 6 listopada 2012 r.) co w sposób szczegółowy opisał (k. 54) – oznajmił, iż błąd warsztatu polegał na niewłaściwym montażu zestawu napędu rozrządu. Skutkiem tego było spotkanie się zaworów z tłokami w wyniku niewłaściwego napięcia paska rozrządu lub pęknięcia paska (obydwa warianty – jak zaznaczył biegły –

prowadzą do takich samych skutków). W dalszej części biegły podał, iż zakres naprawy (który także drobiazgowo wymienił) objęty drugą z faktur, tj. z dnia 18 grudnia 2012 r. dotyczył usunięcia skutków błędu montażu (k. 55). Dodał przy tym, iż zakres obydwu napraw pokrywał się jedynie w przypadku rolek napinających i pasków rozrządu - k. 56-58 (w tym miejscu wspomnieć można, iż także wypowiedź S. S. wskazuje zakres usterek auta – k. 35v). Na koniec biegły stwierdził, iż stan techniczny pojazdu wynika z eksploatacji (wykonanie usług typu wymiana rozrządu czy też wymiana oleju to wynik eksploatacyjny wynikający z okresu ich wymian). Sam stan techniczny – jak zapewnił – wpływu na to jednak nie ma. Podkreślił również, że charakter usterki pierwotnej, tj. wymiana pompy olejowej (ta część wynikała bowiem z awarii) nie miała wpływu na uszkodzenia powstałe w drugiej naprawie (k. 59).

Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw, aby zakwestionować konkluzje opinii biegłego. Biegły poddał rozpatrywany problem gruntownej analizie i przekonująco uargumentował przedstawione wnioski. Poczynione przez niego ustalenia mogą stać się zatem podstawą do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Tym bardziej, że żadna ze stron nie miała zarzutów do sporządzonej przez niego opinii.

Mając na uwadze powyższe, żądanie odszkodowania (które, w ocenie Sądu I instancji, stanowi różnicę między kwotą wynikającą z faktury z dnia 18 grudnia 2012 r. ,a kwotą zasądzanego poszkodowanemu odszkodowania) uwzględniono w całości. Jak wykazał bowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy powód niewłaściwie dokonał pierwotnej naprawy auta, co niewątpliwie miało wpływ na powstanie szkody w aucie poszkodowanego. Nie ma zatem najmniejszych wątpliwości, że między usługą wykonaną przez powoda a awarią pojazdu istniał związek przyczynowo – skutkowy.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z art. 481 kc w zw. z art. 817 § 1 kc zasądzając je w granicach żądania powoda. Termin początku biegu odsetek nie był przez strony kwestionowany.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 i 99 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przegranego w całości przez pozwanego. Na koszty składała się opłata sądowa w wysokości 97 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany (...) SA w W.. Zaskarżył on wyrok w całości i zarzucił mu :

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 822 kc oraz § 9 ust. 3 ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy , a także art. 4 i 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego /Dz.U. Nr 141, poz.1176 z późn. zm./ w zw. z art. 627 ¹kc – poprzez przyjęcie , że ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić powodowi koszty związane z nieprawidłowym montażem zestawu napędu rozrządu mimo możliwości zwolnienia się z odpowiedzialności na podstawie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową ,

2/ naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233§1 kpc – poprzez nierozważnie istoty sprawy i przyjęcie odpowiedzialności ubezpieczyciela przy uznaniu ,że między usługą wykonaną przez powoda a awarią pojazdu istniał związek przyczynowo – skutkowy z pominięciem okoliczności ,że poszkodowany S. S. skorzystał z uprawnień wynikających z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową i zaszły przesłanki pozwalające na zwolnienie się ubezpieczyciela z odpowiedzialności na podstawie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową .

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości

- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje , w tym kosztów zastępstwa procesowego .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się w całości uzasadniona , skutkiem czego było jej uwzględnienie i zmiana zaskarżonego wyroku w postulowanym przez apelację kierunku .

Rację ma skarżący zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 822 kc oraz § 9 ust. 3 ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy , a także art. 4 i 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego /Dz.U. Nr 141, poz.1176 z późn. zm./ w zw. z art. 627¹kc – poprzez przyjęcie , że ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić powodowi koszty związane z nieprawidłowym montażem zestawu napędu rozrządu mimo możliwości zwolnienia się z odpowiedzialności na podstawie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową . Istotnie też Sąd I instancji naruszył przepisy postępowania tj. art. 233§1 kpc – poprzez nierozważnie istoty sprawy i przyjęcie odpowiedzialności ubezpieczyciela przy uznaniu ,że między usługą wykonaną przez powoda a awarią pojazdu istniał związek przyczynowo – skutkowy z pominięciem okoliczności ,że poszkodowany S. S. skorzystał z uprawnień wynikających z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową i zaszyły przesłanki pozwalające na zwolnienie się ubezpieczyciela z odpowiedzialności.

Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego prowadzi do wniosku , iż sąd ten w ogóle / albo bardzo pobieżnie / nie rozważał podnoszonej już w odpowiedzi na pozew kwestii zwolnienia się ubezpieczyciela z odpowiedzialności na podstawie umowy ubezpieczeniowej , której integralną część stanowią owu. Z § 9 ust. 3 owu wynika natomiast , iż ochrona ubezpieczeniowa nie obejmuje szkód , które ubezpieczony zobowiązany jest naprawić w ramach rękojmi lub gwarancji lub w ramach przepisów o sprzedaży konsumenckiej . Tymczasem analiza materiału dowodowego wskazuje , iż powtórna naprawa zestawu napędu rozrządu nie mogła zostać oceniona inaczej niż w kontekście realizacji uprawnienia z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową .Z zeznań świadka S. S. wynika ,iż nie płacił za naprawę wykonaną w grudniu 2012 roku będącą skutkiem błędu zakładu naprawczego przy wykonywaniu poprzedniej naprawy w postaci nieprawidłowego montażu zestawu napędu rozrządu .Z faktury wystawionej przez zakład naprawczy w dniu 18.12.2012 roku nie wynika , aby była ona doręczona nabywcy J. S. . Z pisma powoda do ubezpieczyciela z dnia 25.11.2012 roku znajdującego się w aktach likwidacyjnych wynika , iż po zgłoszeniu awarii przez S. S. zakład przyjął zgłoszenie reklamacji i w dniu 12.11.2012 roku dokonał transportu samochodu do Serwisu (...) . Choć z zeznań w/w świadka nie wynika z jakich uprawnień korzystał on zgłaszając reklamację do zakładu , to fakt bezpłatnej naprawy zestawu napędu rozrządu wskazuje na skorzystanie w tym zakresie z uprawnień rękojmianych przewidzianych w ustawie konsumenckiej .Trudno bowiem przyjąć , że realizacja tegoż roszczenia ma miejsce jedynie w przypadku, gdy uprawniony oświadczy , że decyduje się na skorzystanie z tego prawa. Z okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy w sposób jasny wynika , że poszkodowany kwestionował prawidłowość pierwotnie dokonanej naprawy i między innymi zlecił montaż nowej części w miejsce uszkodzonej wskutek wadliwie wykonanej naprawy. Powodowy zakład naprawczy przyznał , że naprawa została wykonana niewłaściwie. Z opinii biegłego wynika zaś ,że zakresy obu napraw pokrywały się w części dotyczącej montażu układu rozrządu . Takie zachowania stron umowy przesądzają o kwalifikacji prawnej zgłaszanego roszczenia.

W takim stanie rzeczy w sprawie niniejszej znajdował zastosowanie art. 627¹ k.c., odsyłający w przypadku zawarcia umowy o dzieło, do przepisów ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu Cywilnego (Dz. U. z 2002 r., nr 141, poz. 1176 ze zm.). Jak wskazuje treść art. 4 ust. 1 powołanej ustawy, sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. W takim przypadku, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę lub wymianę na nowy, chyba że naprawa lub wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów (art. 8 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 6, za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową uważa się także nieprawidłowość w jego zamontowaniu lub uruchomieniu, jeżeli czynności te zostały wykonane w ramach umowy sprzedaży przez sprzedawcę

lub przez osobę, za którą ponosi odpowiedzialność. Mając to na uwadze stwierdzić należy, że poszkodowany zrealizował przysługujące mu uprawnienie, wskutek czego pojazd został doprowadzony do stanu zgodnego z umową. Przedmiotowa naprawa zgodnie z powołaną regulacją, winna być oczywiście wykonana nieodpłatnie.

W sprawie niniejszej znajdował zatem zastosowanie § 9 ust. 1 pkt 3 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, wyłączający odpowiedzialność apelującego ubezpieczyciela z tytułu kosztów wykonania ponownej naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym powoda w zakresie objętym pierwszą naprawą. Ochrona ubezpieczeniowa nie obejmowała tego zdarzenia, z uwagi na realizację uprawnień wynikających z niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

Przyjęcie powyższych założeń przesądza też o niemożności uwzględnienia powództwa w części, w jakiej być może byłoby ono zasadne, to jest w części kosztów naprawy dotyczących tych szkód w pojeździe poszkodowanych wynikających z niewłaściwego montażu zestawu rozrządu, które nie pokrywały się zakresem z pierwszą nieprawidłową naprawą, a które mogły być dochodzone w reżimie z art. 471 kc. Powód bowiem winien wykazać jako strona dochodząca odszkodowania zarówno zakres szkody, jak i jej wysokość. Powód tymczasem jako jedyny dowód na w/w dwie okoliczności przedstawił wystawioną przez siebie fakturę opiewającą na kwotę 3833,58 złotych. Faktura ta obejmowała swym zakresem zarówno naprawę zestawu rozrządu, jak i pozostały zakres naprawy. Bez dowodu z opinii biegłego, któryby oddzieliłby pozycje naprawione w ramach skorzystania z uprawnień z ustawy konsumenckiej / w tym ilość roboczogodzin przeznaczonych na naprawę zestawu napędu rozrządu / Sąd Okręgowy nie jest w stanie w sposób pewny ustalić zakresu pozostałej naprawy, za którą należałoby się powodowi odszkodowanie. Przeszkodą do uwzględnienia pozwu nawet w części jest też spór pomiędzy stronami co do kosztów naprawy. Z akt likwidacyjnych wynika, iż ubezpieczyciel zakwestionował zarówno wysokość wynagrodzenia za roboczogodzinę jak i cenę użytych do naprawy części. W okolicznościach niniejszej sprawy nie można ciężaru dowodu co do wysokości kosztów naprawy przerzucać na pozwanego, nawet w sytuacji gdy wysokość szkody powód wykazuje wystawioną fakturą VAT. Faktura ta bowiem została wystawiona przez samego powoda dochodzącego odszkodowania, a zatem jej moc dowodową należy oceniać z dużą ostrożnością. Wobec tego zatem, iż powód nie udowodnił wysokości szkody tj. kosztów naprawy wykonanej na rzecz poszkodowanych nieobjętej naprawą w ramach uprawnień z ustawy konsumenckiej powództwo powinno podlegać oddaleniu na koszt powoda.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na mocy art. 386 §1 kpc. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 98§1 kpc na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu w postępowaniu odwoławczym złożyła się kwota wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 300 złotych i kwota 97 złotych opłaty od apelacji.